

Drugi pa pravi: »Jaz ravno tako ne morem z dobro vestjo vsprejeti toliko zlata in srebra. Jaz denarja nisem zakopal, toraj ni moja last. Tudi sem sosedu prodal zemljišče z vsem, kar je v njem in na njem, brez pridržka«.

Oba rečeta: »Zdaj ti razsodi, modri sodnik, čigav naj bo zaklad?«

Sodnik jima odgovori: »Slišal sem, da hoče sin enega izmed vaju vzeti hčer družega za ženo. Dajta zaklad za doto svojima otrokoma!«

Poštenjaka obljubita, da bosta storila in vsa vesela se vrneta domov.

2.

Neki tujec, ki je bil pri tej obravnavi, se ni mogel dovelj načuditi rekoč: »V moji deželi bi se bila taka pravda vse drugače stekla. Kupcu bi ne bilo prišlo na misel, da ima prodajalcu le en vinar povrniti, toraj bi bil zaklad skrival. Ko bi ga pa ne bil mogel utajiti, bi bil sosed tožil in za-se zahteval zaklad. Pravda pa, ki bi se bila tako vnela, bila bi znabiti več stala, kakor je ves zaklad vreden«.

Sodnik se čudi in pravi: »Ali v vaši deželi tudi solnce sije?« — »O sije!« reče mož. »Ali ondi tudi dežuje?« vpraša sodnik dalje. »Seveda!« odgovori mož. »To je čudno«, reče sodnik; »toda ali so pri vas tudi krave in ovce?« »Prav veliko jih je!« odvrne tujec.

»Pač res«, vsklikne sodnik, »menda zarad te nedolžne živinice daje ljubi Bog v tej deželi še solncu sijati in deževati. Kajti ljudje gotovo ne zaslužite tega!«

Ali se kaj veseliš?

Živela sta dva jako ubožna zakonska, ki sta imela edino hčerko Ivanka, pa še to sta komaj preskrbljevala z najpotrebnejšim. Ta uborna družina pa je imela tam v daljni Ameriki jako bogatega in dobrosrčnega strica.

Večkrat je že stradajočim sorodnikom kaj poslal iz Novega sveta. Nekega dne pa pride iz Amerike pismo, v katerem stric naznani zapuščeni družini, da bode prišel nazaj v Evropo, ker si je pridobil že dovelj premoženja. V pismu je pa stala ta-le vesela novica: »Če bode Ivanka prav prav pridna do mojega prihoda, jej bodem napravil čisto novo obleko, in če bode njeno vedenje ves čas lepo in zgledno, jo bodem še drugače podpiral in še po moji smrti bo preskrbljena, kajti denarjev mi ne manjka. Toda le pod tem pogojem bom Vaši hčerki to storil, ako bode pametna in poštena«.

Oj, ko bi bili vi videli, koliko so si zdaj mati prizadevali, da bi bila Ivanka v vseh zadevah prav pridna, in pa kako je tudi Ivanka delala najtrdnije sklepe. Spati ni mogla, toliko jej je šlo po glavi, kako bi začela, da bi se nikdar ne zamerila bogatemu pa tako dobremu stricu.

To dogodbo sem povedal posebej za one, ki pojdete letos ali pa vsaj v kratkem času k svetemu obhajilu. Glejte, ne kak pozemeljski bogatin, ampak Kralj vseh kraljev, vsemogočni Bog, ki je nebo in zemlja njegova lastnina, vam je naznanil po vaših stariših in učiteljih, da pride k vam, in da hoče v vaših mladih srcih prebivati in če boste brez greha, vas obdarovati z nebeškimi darovi in če ostanete stanovitni v dobrem, vas bode po smrti sprejel v večno veselje. »Kdor jé moje telo in pije mojo kri — tako se glasi v njegovem pisanji — ima večno življenje in jaz ga bodem obudil poslednji dan«.

O srečni otrok! ki pričakuješ tako dobrega, tako mogočnega, tako bogatega in slavnega Gospoda, ki te hoče oveseliti in osrečiti za čas in večnost! Ali se ne boš veselil? Ali ne boš opustil vsega, kar bi žalilo tvojega največjega dobrotnika, ali si ne boš po moči prizadeval za vse, kar želi od tebe!?